

Årstider, måneder og højtider

Af Bent Vogel

Månedernes navne er dels mytologiske (januar, ... maj, juni), dels knyttet til kejserdyrkelsen (juli(us) cæsar, august(us)), og endelig nummererede (september = 7., oktober = 8., november = 9. og december = 10).

Jeg har et forslag til nye månedsnavne:

Nr. 1, 2 og 3: forår 1 (marts), forår 2 (april), forår 3 (maj)

Nr. 4, 5 og 6: sommer 1 (juni), sommer 2 (juli), sommer 3 (august)

Nr. 7, 8 og 9: efterår 1 (september), efterår 2 (oktober), efterår 3 (november)

Nr. 10, 11 og 12: vinter 1 (december), vinter 2 (januar), vinter 3 (februar).

Kommentarer

1. Navnene er saglige, uden mindelser om romersk mytologi eller kejserdyrkelse.

2. Navnene siger noget om, hvor de er i forhold til årstiderne.

3. Navnene er nummererede, i alt fald inden for den pågældende årstid.

4. Årets måneder begynder om foråret (som hebræisk nisan eller 1. marts som i den romerske kalender).

For at se, at den romerske kalender begynder 1. marts, skal man blot se på månedsnavnene: september = 7., oktober = 8., november = 9., december = 10., januar må være 11., februar må være 12., og marts være 1. måned, da der jo er 12 måneder i året.

Månedernes længde

Mange kender nok huskereglen med knoerne: januar (høj, 31 dage), februar (lav, 28 eller 29 dage), marts (høj, 31 dage), april (lav, 30 dage), maj (høj, 31 dage), juni (lav, 30 dage), juli (høj, 31 dage), august (høj, 31 dage), september (lav, 30 dage), oktober

(høj, 31 dage), november (lav, 30 dage) og endelig december (høj, 31 dage).

Groft taget er reglen, at der skiftes mellem høj kno, 31 dage, og lavt mellemrum, 30 dage. Men der er to lange måneder i træk om sommeren. Juli er jo opkaldt efter Julius Cæsar, mens august er opkaldt efter kejser Augustus, der ikke ville stå tilbage for sin forgænger Julius Cæsar, hvorfor han bestemte, at hans måned også skulle have 31 dage. Endelig er der februar, der normalt har 28 dage, dog hvert 4. år har den 29 dage (ved skudår).

På grund af hældningen af Jordens akse i forhold til Jordbanens plan (i dens omløb om Solen), får vi årstiderne, med skiftende middags-solhøjde og skiftende daglængde.

Her i Danmark har vi sommer-solhverv og længste dag (ca. 17 timer) 21.6. og en middags-solhøjde på ca. 57 grader og vinter-solhverv og korteste dag (ca. 7 timer) 21. eller 22.12. hvor middags-solhøjden er ca. 10 grader. Man har fra oldtiden fejret, at dagene blev længere igen. Der var en hedensk lysfest og senere den kristne jul (Jesu Kristi fødsel), som fejres 24.-25. december, kun få dage efter solhvervet. Omvendt har man længe fejret midsommeren og derpå en mere eller mindre kristen fest, Sct. Hans, opkaldt efter Johannes Døberen, som if. Bibelen blev født ca. ½ år før Jesus. Sct. Hans fejres 23. juni, kun 2 dage efter sommer-solhvervet 21. juni.

Jul og Sct. Hans er eksempler på højtider med faste datoer. Men der er også højtider med variable datoer: de kendteste er nok påske og pinse. Datoen for påskedag bestemmes ud fra forårsjævndøgn, som altid er 21/3. samt af 1. fuldmåne efter forårsjævndøgn, som er en variabel dato, sidst i marts eller først i april. Den første søndag efter denne dato er påskedag det pågældende år.

Påskan er oprindeligt en jødisk festdag (eller rettere festuge), der fejrede Israels udgang fra trældommen i Ægypten, men

som i de sidste 2000 år er knyttet til Jesu liv og død: Palmesøndag: indtoget i Jerusalem, skærtorsdag: Jesu afskedsmåltid med sine disciple, langfredag: Jesu død på korset, påskedag: Jesu opstandelse fra de døde.

Pinsen er også oprindeligt en jødisk festuge. Senere blev det den kristne kirkes fødselsdag, hvor Helligånden kom til alle, som ville tro på Jesus og få tilgivelse og evigt liv hos ham.

Pinsedag er den 50. dag efter påskedag (pentacoste).

Beregning af dato for påskedag:

Eksempel 1. Første fuldmåne efter 21. marts er 22. marts, og påskedag er meget

tidlig, nemlig søndag d. 26. marts. Dette var tilfældet i 1989.

Eksempel 2. Første fuldmåne efter 21. marts er 11. april, og påskedag er søndag d. 12. april. Dette var tilfældet i 1998.

Almanakken for 1998 har desuden en tabel over dato for påskedag i perioden 1980-2019. Den tidligste dato for påskedag er 23. marts (i 2008) og den seneste dato for påskedag er 24. april (i 2011).

Man kan læse om påske og pinse i Bibelen: Jødisk påske: 2. Mosebog kapitel 12-13 og 3. Mosebog 23,1-8. Kristen påske: Matt. 21,1-27 og Matt. kap. 26-28. Luk. 19,28-48 og Luk. kap. 22-24 samt Joh. 12,12-20,23. Jødisk pinse: 3. Mosebog 23,15-21 og 5. Mosebog 16,9-11. Kristen pinse: Ap.G. 1,1-8 og 2,1-47.

Solen skrumper

Resume af dr. Russell Akridges: "Solen skrumper", Impact no. 82, april 1980.

400 års målinger af Solen har vist en skrumpen på ca. 0,1 % pr. århundrede (ca. 5 fod pr. time) hvilket ikke er alarmerende meget, men dog alligevel betydeligt, konkluderer dr. Russell Akridge, ud fra John Eddys og Aram Boornazians undersøgelser. At Solen er 0,1 % større pr. århundrede, idet vi regner bagud i tid, har ikke den store betydning hvis Solen kun er 6000 år gammel. Solen ville da være blot 6 % større ved skabelsen. Men for 100.000 år siden ville Solen have været dobbelt så stor som nu, og det ville rimeligvis betyde store ændringer i betingelserne for livet på Jorden. For ca. 20 millioner år siden ville Solen have nået ud til Jordens bane, og alligevel er 20 millioner år meget lidt i forhold til udviklingslæren og dens tidsskala, f.eks. 500 – 2000 millioner år for den biologiske makro-evolution. De fleste moderne beregninger af Solens alder er baseret på den antagelse at Solens udstråling 100 % skyldes termonuklear fusion i Solens indre på samme måde som stjernernes udstråling og udvikling. Denne antagelse er uden bevis for Solens og for stjernernes vedkommende. En del af energien kan skyldes Solens skrumpen. Udviklingslæren erklærer, at Solen undergår ret regelmæssig skrumpen og udvidelse ved den 11-årige solplet-cyklus, skønt målinger viser, at Solens skrumpen har været konstant gennem de sidste 100 år, hvor meget nøjagtige målinger er blevet foretaget. Desuden peger 400 års lidt mindre nøjagtige målinger på, at Solens skrumpen har været konstant i de sidste 400 år. Solen var for 100.000 år siden dobbelt så stor som nu, der altså er en øvre grænse for alderen af livet på Jorden. Solen nåede for ca. 20 millioner år siden helt ud til Jordens bane, så Jorden kan ikke være ældre end 20 millioner år. Solens skrumpen er i fuld overensstemmelse med målingerne og med antagelsen om en lille alder for Jordens liv på nogle få tusind år (under 100.000 år).

Artiklen er oversat og sammenfattet af cand.scient. Bent Vogel. Impact-artiklerne er indsat i månedsmagasinet "Acts and Facts", som fås gratis ved at skrive til : Institute for Creation Research, P.O.Box 2667, El Cajon, CA 92021-0667, USA.